

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613432720/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Hjerte! understøtter Eders Brødre, og fremfor Alt, lader ingen Tvivl og intet Forhold hindre Jer fra at virke med Sjælens hele Kraft i det afgjørende Øieblik, da skal det vel gaae!»

»Jeg vil nøiere kiende Deres Plan, før jeg ganske overgiver mig til Dem,« sagde Adalbert. — »Men hellig Taushed lover De naturligviis.« — »Jeg skal være taus, som Graven,« svarede Adalbert.

»Nu ville vi gaae til Ro,« sagde Czernim, »dog maa De først bringe Deres Søster hjem, Bonaventura.«

Da de to Sødskende vare borte, spurgte Adalbert Czernim, om Casimir var indviet i de Forbundnes Planer. »Nei,« svarede Czernim, »Casimir bør man aldrig indvie i nogen Plan, kun i Øieblikket hører han os til, og kan da maaskee vise os større Tiensster, end vi ane eller tænke.«

Adalbert vilde nu fortsætte den forrige Samtale, men Czernim gav strax Talen en anden Vending, i det han spurgte Adalbert, om hvad han syntes om Leontine. — »Hun er ciendommelig i al sin Adfærd,« svarede Adalbert, »og dertil baade skion og elskvær dig, dog overskrider hun vel altfor dristig Sædvanens Grændser.« — »Ja Sædvanens men ikke Sømmelighedens,« svarede Czernim. — »Det var neppe sømmeligt, at hun blottede sin Arm i vor Nærværelse,« sagde Adalbert. — »Jeg vilde ikke agte hende halvt saa meget, hvis hun havde betænkt sig derpaa.« — »Med Hensyn paa qvindelig Anstand kunde hun endnu lære Meget af Emilie,« sagde igjen Adalbert. — »Hør, min Dreng! før du bedømmer en Qvinde, skaf du vide lidt Besked om hendes natlige Drømme, hvad Leontine angaaer, da tør jeg sværge for hende i det Capitel, men Frøken Emilie, med hende er det en anden Sag.«

Kort efter kom Bonaventura hjem, og alle tre forføiede sig til Hvile, Adalberts Hjerte bankede imidlertid altfor stærkt, til at han strax kunde falde i